

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

3 V. habuerit scientiam diuinorum mysteriorum per se infusam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

ad humanitatem pertinent, priori modo cognosci A poterat.

Dices, Si Beata Virgo consequuta est euidentem cognitionem mysteriorum fidei, ergo neque indiguit fide, neque illam habuit. Respondetur, negando consequentiam, nam in primis ante huiusmodi veluti experimentalem cognitionem necessaria illi fuit fides, nisi enim credidisset, nunquam intellexisset, neque supernaturales effectus in se experta esset. Deinde, cognitio euidens postea acquisita, non potuit expellere fidem, est enim inferioris rationis, & minus certa, quam supernaturalis fides, & ideo non potest certitudinem eius excludere, neque illius actum omnino impedire. Vnde etiam fit, vt ad iudicandum de supernaturalibus mysterijs iuxta eorum dignitatem, modo, ac lumine supernaturali, necessaria Virgini fuerit fides infusa, quæ licet obscuritate videatur inferior, tamen in obiecto formali, atque adeo in essentia sua simpliciter est superior.

SECTIO III.

Virum habuerit Beata Virgo scientiam aliquam diuinorum mysteriorum per se infusam.

Prima sententia esse potest, habuisse Virginem ab instanti conceptione supernaturalem scientiam per se infusam diuinorum mysteriorum. Ita sentit Sanctus Bernardinus, tractatu de Beata Virgine, sermone quarto, articulo primo, capitulo quarto, dicens, *In prima sanctificatione quantum ad rationem, & intellectum, tanta ei sapientia claritas a Deo superinfusa est, quod perfecte intelligebat creaturas, & creatorem, & spiritus, & omnia bona amplectenda, & mala fugienda.* In eadem sententia videtur esse Albertus Magnus libro de Beata Virgine, capitulo septuagesimo primo, vbi inquit, Virginem habuisse cognitionem supra fidem, & super cognitionem puræ creaturæ existentis in via: & capitulo nonagesimo sexto dicit similitudinem cum habitu fidei habuisse habitum, quo perfectius, quam Adam in sopore, & quam Ioannes super pectus Domini recubens, & quam Paulus in raptu cognouit mysteria supernaturalia: & capitulo centesimo trigésimo secundo & centesimo quadragésimo nono, inter alia Virginis priuilegia ponit, quod Trinitatem sine medio per specialissimam gratiam in via cognouit, & idem fere dicit de mysterio Incarnationis. Addit etiam habuisse Virginem per gratiam cognitionem matutinam, & vespertinam. Vespertinam intelligere videtur fuisse fidem; matutinam autem scientiam infusam. Quam doctrinam fere amplectitur Antoninus, quarta parte, titulo decimo quinto, capit. decimo septimo, paragrapho primo, vbi inter alia dicit habuisse Beatam Virginem in habitu, & in actu perfectiorem cognitionem, quam Paulum in raptu. Quamquam non à principio sanctificationis, sed ex quo Deum concepit, hanc diuinam cognitionem illi tribuat. Et capitulo decimo octauo, paragrapho secundo, distinctius refert, & approbat Alberti doctrinam. Præterea Dionysius Richelius Cantic. 5. dicit ab initio habuisse *splendidissimam, & exuberantissimam sapientiam sibi infusam.* Idem Bernardinus de Busto in Mariali, sermone secundo, & nono. Fundamentum solum est, quia Deus potuit hanc perfectionem matri suæ tribuere, & est consentanea dignitati, & statui eius. Quæ sententia, & pia est, & probabilis, præsertim de tempore post filij conceptionem, nam de anteriori tempore non videtur adeo verisimilis.

Mihi tamen distinctione vtendum videtur, possumus enim loqui proprie, & in rigore de scientia

per se infusa, vt includit, & lumen intellectuale clarum ac euidens, & species representantes res supernaturales creatas, prout in se sunt, increatas verò, quantum ex creatis supernaturali euidentia cognosci possunt. Alio modo loqui possumus de cognitione per se infusa in communi, comprehendendo fidem, ita tamen, vt non solum ratione luminis, sed etiam ratione specierum intelligibilium, quæ ad vsum illius luminis necessaria sunt, intelligatur esse per se infusa, & apta, vt anima coniuncta corpori mortali, possit illa vti sine conuersione ad phantasmata. Lumen enim fidei per se infusum est, & de se non requirit consortium phantasmatum, cum Angelis etiam commune sit. Vnde proprius etiam actus eius, qui est assensus veritatis reuelatæ, de se non requirit phantasmata. Nam & Angeli viatores actum habuerunt eiusdem rationis; (vt opinor) cum nostra fide. Per accidens ergo ratione subiecti, vsus fidei, prout in nobis est, fieri non potest sine conuersione ad phantasmata, quia obiectum illi proponitur modo connaturali homini per species sensibus acquisitas. Vnde in Angelis, quia propositio obiecti fit altiori modo illis connaturalis, ideo vsus eiusdem fidei in eis nullo modo à sensibus pendet.

Dico ergo primo, verisimilius esse, habuisse Beatam Virginem cognitionem supernaturalem per se infusam, quoad lumen, & species, ita vt obiecta fidei modo Angelico per altiores species illi fuerint diuinitus proposita independentem à phantasmatibus. Et in hoc sensu explicato sententia principio adducta, est reuera probabilissima, & multi, ex citatis authoribus possunt facile in hunc sensum adduci. Et probatur primo, quia totus hic modus cognitionis est non solum possibilis, sed etiam facilis, & multum conferre potuit ad maiorem, ac perfectiorem vsum gratiæ sanctificantis, & non excedit limites viatoris, quin potius in viatoribus Angelis inuentus est, ergo valde credibile est concessum fuisse Beatæ Virgini. Secundo multa priuilegia concessa creduntur Beatæ Virgini, quæ vel hunc modum cognitionis requirunt, vel certè illo posito, facilius, & commodius intelliguntur, vt verbi gratia, quod in primo instanti suæ conceptionis fuerit per propriam dispositionem, & conuersionem in DEVM sanctificata. Item quod toto tempore infantie habuerit vsum rationis circa res diuinas. Item quod tempore somni, in DEI contemplatione, & amore occupari posset, quæ omnia, & si quæ sunt alia id genus, facile intelliguntur posito prædicto modo cognitionis per se infusæ, & sine illo intelligi nequeunt, absque alijs permultis miraculis. Tertiò, hoc modo recte etiam intelligitur, potuisse Virginem in statu viæ nunquam desistere ab actuali aliqua diuinarum rerum consideratione, absque corporis impedimento, aut defatigatione: corpus enim non defatigatur contemplatione intellectus, nisi propter necessariam eius cooperationem, & phantasmatum concomitantiam: decuit autem (vt supra diximus) animam Beatæ Virginis, ex quo creata est, nunquam à Dei cognitione, & amore cessare. Nam si hoc Angelis datum est, quomodo credemus B. Virgini fuisse negatum?

Quarto, hoc etiam modo intelligimus potuisse Virginem altius, & perfectius ex vi cognitionis, & amoris Diuini, quem perpetuo habebat, præuenire in se, & cohibere omnem inordinatum motum. Vnde Sanctus Bernardinus supra sermone quarto, articulo primo, capite tertio, & sermone octauo, articulo tertio, capite quarto: & Gerson tractatu quinto, super *Magnificat*, Alphabeto octuagesimo sexto, litera C. requirunt vt potissimam causam intrinsecam huius perfectionis, independentiam mentis Virginis à corpore in Diuina

Obiectio.

Responsio.

Bernardinus.

Albertus Magnus.

Antoninus.

Dionysius Richelius, Bernardinus de Busto.

Scientiam diuinorum mysteriorum per se infusam Virgo quomodo habuerit.

Bernardinus.

Gerson.

Diuina cognitione, & sapientia. Ex quibus rationibus colligitur, Virginem habuisse hoc genus cognitionis, ab initio suae sanctificationis: Hoc enim consequenter probant rationes factae, si alius sunt momenti.

Bernar.

Anselm.

Bonauent.

Dico secundo, verisimile est, Beatam Virginem, non solum habuisse infusam simplicem fidem, sed etiam Theologicam sapientiam, qua distinctius cognoscuntur mysteria fidei, & veritates, seu conclusiones, quae in eis continentur. Iuxta hanc etiam conclusionem possunt intelligi multi ex autoribus in principio huius Sectionis citatis, & illi fauet Bernardus dicta homilia quarta, in *Missus est*, dicens, a principio fuisse celitus, & plenè de omnibus mysteriis instructam: & Anselmus supra dicens. Licet Apostoli per reuelationem Spiritus Sancti edocti fuerint in omnem veritatem: incomparabiliter tamen eminentius, & manifestius ipsa per eum Spiritum Sanctum, veritatis illius profunditatem intelligebat. Quem imitatur Bonauentura in libro de laudibus Virginis, capite octauo. Præterea fauent Sancti supra citati, dicentes, Mariam fuisse Apostolorum magistratam: ergo decuit eam esse sapientissimam in omnibus mysteriis nostrae religionis, multo magis quam Apostoli fuerunt: constat autem Apostolos non solum habuisse habitum fidei infusum, sed etiam habitum scientiae Theologiae, qui ad explicandam, & defendendam fidem vtilissimus est. Hoc autem fiet verisimilius, si supponamus hunc habitum Theologiae, si sit perfectus, & inclinans ad assentiendum, cum maiori certitudine, quam sit omnis certitudo naturalis, esse supernaturalem, & ex natura sua per se infusum, sicut est prudentia infusa, quod est valde probabile, vt nunc suppono ex ijs, quae in principio primae partis, & in materia de gratia traditi solent. Quod supposito, rationi valde consentaneum est, Beatam Virginem habuisse hunc habitum per se infusum, quia decuit illam esse perfectam omni supernaturali virtute tam morali, quam intellectualem, statui viatorum accommodatam. Praefertim cum & ad propriam perfectionem, & ad diuinarum rerum contemplationem, & ad aliorum vtilitatem, multum potuerit ei talis scientia deservire.

Dubium.

Responsio

Sed quæres, vtrum habuerit hanc sententiam a principio suae conceptionis, vel a filij incarnatione, vel aliquo alio tempore, vt in die Pentecostes: de his enim tribus temporibus dubitari potest, & coniectura in vtramque partem facile asserri. Mihi tamen videtur, omni tempore habuisse hanc scientiam, non tamen semper cum eadem perfectione, sed in singulis ætatibus per eam intellexisse omnia, quae illo tempore erant opportuna, & pro ratione status decebant. Itaque in principio exilimo habuisse perfectam scientiam Theologicam earum rerum, quae ad cognitionem Diuinitatis, & Trinitatis spectant, quia hæc cognitio per se est valde expetenda, & quasi necessaria ad perfectionem viatoris. Habuit etiam perfectam scientiam de promissione Messiae, & consequenter de mysterio Incarnationis secundum substantiam eius, quia aliqua illius cognitio in omni statu per se fuit necessaria. Vnde perfectio eius pertinebat ad perfectionem status viatoris. Habuit denique eam scientiam infusam, quae ad intelligendum vetustestamentum sufficeret, quia hæc etiam perfectio decebat Virginem in omni statu vitae suae, vt ex supra dictis satis constare potest. Nihilominus tamen potuit ille habitus discursu temporis perfici, cum in intentione, tum etiam fortasse in extensione quadam, & in maiori vsu, & exercitio, cum acquisitione plurium specierum intelligibilium, per quas homo redditur habilior ad ipsius scientiae operationes. Sed specialiter credi potest aliquibus temporibus

Abus accepisse Virginem singulare augmentum huius scientiae à Deo infusum, vt in Incarnatione, vel natiuitate Christi circa ea, quae ad Christum ipsum, & ad mysterium redemptionis humanae pertinebant. Quia statui illius temporis consentaneum erat, vt maior cognitio daretur Virgini de mysterio, quod in ipsa, & per ipsam perficiebatur. Et eadem ratione in die Pentecostes accepit amplius scientiam de rebus omnibus, quae ad statum Ecclesiae Christi pertinent, vt de sacramentis omnibus, de vocatione Gentium, & reprobatione Iudaeorum, de cessatione legalium, & similibus.

Dubium.

Quæres, si ita edocta fuit Beata Virgo in omnibus mysterijs fidei, cur in controuersia illa de cessatione legalium, cum tanta fieret inquisitio, non fuit ipsa ab Apostolis vocata, vt rem totam doceret, & illustraret? Quod enim quidam dicunt eo tempore iam obijisse, falsum esse inferius ostendemus. Respondet Rupertus, libro primo in Cantica, circa medium, Virginem interfuisse Concilio, & omnem soluisse quaestionem. Sed hoc neque in Scriptura legitur, neque consentaneum est his, quae in actibus Apostolorum narrantur, neque est verisimile, quia munus illud in Ecclesia ad statum, & sexum femineum non pertinet. Neque oportuit Beatam Virginem ex singulari aliqua dispensatione illud exercere: tum quia hoc nihil ad eius perfectionem pertinebat: tum maxime, quia eo tempore veluti indicabatur forma futurorum Conciliorum, & docebatur Ecclesiae modus, qui in definiendis fidei quaestionibus obseruandus esset. Quapropter licet quilibet Apostolus per se posset quaestionem definire: maluerunt tamen publico Concilio rem totam statuere, & ob eandem causam non oportuit, vt Virgo in Concilio adesset, vel loqueretur, quamquam fieri potuerit, vt Apostoli priuim Virginem consuluerint, & ab illa fuerint instructi.

Rupertus.

Responsio.

Dico tertio: Verisimilius est Beatam Virginem non habuisse scientiam euidentem, & per se infusam supernaturalium mysteriorum. Hæc conclusio videtur contraria nonnullis ex autoribus supra recitatis, sed nihilominus est consentanea antiquioribus Theologis, qui, licet quaestionem hanc ex professo non exagitent, tamen, dum omnino de illa tacent, & hanc scientiam Christo singulariter tribuunt, eam satis indicare videntur. Et idem argumentum sumi potest ex Patribus antiquis, apud quos nullam huius scientiae mentionem inuenio, sed solum perfectae fidei, & illius scientiae, & sapientiae, quae cum perfecta fide coniuncta esse potest. Præterea (vt non disputemus, an cum tali scientia potuisset simul esse fides) tamen velotiosa esset, vel saltem parum necessaria. Nam, cum illa scientia sit supernaturalis, & per se infusa, esset eiusdem ordinis cum fide, & non minus certa: ergo superflua esset fides, vel denique multum minui posset meritum, & exercitium eius. Vnde sumitur alia coniectura, quia hæc scientia non erat necessaria ad perfectionem sanctitatis, & meriti, neque statui viatorum est accommodata, non est ergo sine sufficienti ratione, aut aliquo maiori fundamento ponenda.

SECTIO IV.

Vtrum per speciales reuelationes nonnulla cognouerit Beata Virgo.

In superioribus Sectionibus egimus de cognitione rerum supernaturalium permanente, & per modum habitus, nunc dicendum superest de reuelationibus, seu illustrationibus, quae fieri solent tran-